

7 VĚSTNÍK ROUBENKY

<http://kolovratek.brontosaurus.cz>

2020

Zhodnotit rok 2020 není snadné. Nejde říci, zda byl lepší či horší než předchozí roky. Byl prostě jiný.

Letošní valná hromada proběhla v Hostětíně, kde nás hostili Janička s Petrem. Naplánovali jsme květnovou víkendovku a dále i nabitý program na letní tábor zahrnující externí lektory či závěrečnou tancovačku. Očekávání byla veliká a přetrvávala až do března, kdy se ukázalo, že v letošním roce bude vše jinak.

Místo velkých plánů se rýsovala chmurná možnost, že louku nakonec nepokosíme, nebo se sejdeme pouze v pár lidech a budeme kosit v pevných rozstupech a

rouškách. Situace se naštěstí začala pomalu zlepšovat a tak jsme se konečně v první půli května sešli na víkendovce na Horní Bečvě. Shledání po více jak měsíci karantény bylo zajímavé. Při prvním setkání jsme si nebyli jisti, co všechno se za těch pár měsíců změnilo a jaké jsou teď společenské normy. Můžu odložit roušku? Smíme se na přivítanou obejmout? Víkendovka se nakonec velmi povedla a přinesla opět pocit normalnosti v jinak těžko pochopitelné době. Na Jeffa dokonce zapůsobila tak, že jej inspirovala k básni, kterou si můžete přečíst dále.

S blížícím se táborem to začalo vypadat, že nakonec vše proběhne víceméně jako v předchozích letech a nemusíme se bát, že bychom na louce byli sami, jen bylo nutné přeplánovat doprovodný program. Tábor se nakonec velmi vydařil a proběhl za vydatné účasti.

Poslední letošní kudlačenskou akcí byla Dokosná, která byla pravým opakem předchozích akcí. Jednak byla poznamenána deštivým počasím, ale hlavně nastupující druhou vlnou pandemie, která

způsobila postupný pokles přihlášených účastníků daný karanténou či nemocí. Naštěstí nás zbylo dost a tak jsme i letos mohli zdárně uložit Kudlačenu k zimnímu spánku.

Co dodat na závěr? Byl to pozoruhodný rok, ale o to více si můžeme cenit toho, že Kolovrátek je stále tím, čím je.

A za to všem patří velký dík! Příjemné čtení přeje

Řadim

VALNÁ HROMADA

Koncem ledna se uskutečnila Valná hromada Kolovrátku ve známé vesničce Hostětín v Bílých Karpatech. V době, kdy píšu tento krátký report, je Hostětín čerstvým držitelem ocenění Energy globe 2020, což rozpoutalo spousty debat.

Některým zasněným účastníkům se cesta vlakem malebnou krajinou tak líbila, že Hostětín pro jistotu projeli a udělali si pěší výlet ze Slavičina. Skromný příbytek poskytli tentokrát Jana s Petrem v čerstvě nabytém domečku. Podmínky byly táborové, vodu jsme pili přinesenou z kanystrů, s hygienou jsme to nepřeháněli, topili jsme dřevem v kamnech. . . Mezi povinnou částí programu valné hromady o tom, co, kdo, kdy a jak bude, co se koupí a co se opraví, jsme zvládli i krátkou neodbornou exkurzi vesnicí, od dubu Rodiny jsme pozorovali západ slunce a k večernímu přípitku jsme si dali mošt z místní moštárny. Každoroční saunování se nekonalo, protože místní komunitní centrum nakonec vyřadilo stavbu sauny kvůli financím z plánu, i tak ale doufáme, že to bylo příjemné, poučné a účelné setkání.

Jana a Petr

ZAVIROVANÝ MÁJ

Byl brzký večer – osmý máj –
večerní máj – byl viru čas.
Na Bečvu zval Kolovrátku hlas,
kde na včelíně zatím tmu maj.

O nových tyčích týpí tajně sní,
rozsvííme stodolu – teď je čas!
Večere dobrá od Jany nasytí nás
jde Anet, hle Jethro jde s ní.

Chápe se Jiřík pily a mizí v mlázi.
Další pak čtyři kabely přináší,
vypínač, svítidla na zdi vyraší,
pad smrk a jen pomník mu schází.

Vrhaj se lidičky na kůru s dláty,
háčky se kabely ke zdem linou.
Pak pracují posílení svačinou,
nebude více už tmy za vraty.

Však není víc smrků a není víc sil,
zásoby háčků se taky krátí.
Uběhlou sobotu už nic nevrátí,
kabelu buben na konec narazil.

Leží teď tyče nové na cihlách,
na louku procházka ukrátí čas.
Jak vždycky loučení teď bolí zas,
mizí autobus kdes v dolínách.

Je odpoledne – desátý máj –
teplý máj – je viru čas;
Od Bečvy zní jen tklivý hlas:
„@adime! Jethro!! Janičko!!!“

BESKYDSKÉ ŘEMESLNÉ SENOBRANÍ

Dobrodružství pro mě začalo autobusem a pak snad dalšími čtyřmi spoji a přemítáním, zdali jsem si vůbec o táboru dost přečetla, protože si myslím, že slovo „punkový“ mi zcela stačilo k rozhodnutí podat přihlášku. Setkání s prvními členy komunity, a tedy prvními validními vzpomínkami, proběhlo v Rožnově. Nebyla jsem si ale jistá, jestli jsou ostatní čekající na nástupišti opravdu účastníci tábora. Ukázalo se, že jeden nebyl, ten, kterého jsem oslovila. . . A tak jsem se s Kačkou a Pájou seznámila až při výstupu na zastávce Horní Bečva, přehrada. Tam na holky čekal Jethro, společně se kterým jsme cobydup vyšli na kopec k chaloupce.

Místo je to nádherné, ale to musí být každý rok, tak vás nebudu zdržovat svým nadšením ze starého sídla a vonící přírody. Mezi ovocnými stromy byly rozmístěny stany, a protože jsme byli jedni z pozdějších přivandrovalců, začali jsme brzy stavět týpí. Byl to obřad velmi složitý a nejvíc se mi na něm asi líbilo, mimo krásnou spolupráci všech účastníků, jak se nade mnou schovává obloha za bílou látkou.

Jedlo se výborné jídlo, bylo sděleno pár základních informací o akci a pak přišel táborák, od kterého se některé osoby vykrádaly do svých stanů a jiné usínaly ve spacácích přímo u zdroje tepla.

Ráno vstávala velká většina ve čtyři hodiny, takže se tato část dostala na louku dostatečně brzy na to, aby spatřila probuzení kouzelné Kudlačeny. Po lehčí snídani jsme se vydali kosit a v tu chvíli jsme se snad všichni musili vnořit do přemítání nad tou krásou kolem nás. Jeff ji stačil zachytit na pár nádherných fotografiích, já se vám pokusím vyvolat obraz v mysli pár slovy. Vidím všechny krásy obyčejné Kudlačeny s bezpočtem barevných květín, cítím, jak na podmáčené louce příjemně měkkce našlapuji, a také všude okolo nás vnímám odpařující se kapky vody připomínající závoj, kterým pronikají svěží ranní sluneční paprsky, jež se mě pokoušejí zahrát.

Neřekla bych, že se při kosení dá příliš hovořit, ale když je to náplň dne celé skupiny lidí, není až tak překvapivé, že po sobě začnou jednotlivé osoby po rozmrznutí a probuzení pokřikovat. Měla jsem to štěstí, že už jsem uměla s kosou trochu pracovat, a tak jsem se mohla i poddat výsledku ze strany věrných a dlouholetých účastníků této akce a prorážet první ledy. V osm došla kaše a spolu s ní, až na jednoho zatoulance, i zbytek účastníků. Po nabrání sil jsme pracovali až do brzkého odpoledne a za výtečnou práci, jak nás chválil @adim, jsme se vrátili do tábora k výbornému obědu a taky jsme se dozvěděli, že jeden účastník i se skoro všemi svými věcmi zmizel a zanechal ve stanu jen neumytý ešus, plecháček a plátky salámu.

V dalších aktivitách nabitého programu na chaloupce a Kudlačeně už nebylo moc záhad, snad jedině: Jak to, že večery byly tak krásné a teplé, noci studené, zato spánek pořádný, jídlo výborné a skupina rozmanitá, přesto patřící k sobě?

Práce bylo hodně, ale nás taky, a zvládali jsme ji bez velkých neshod. Je krásné, že na Beskydském řemeslném senobraní mělo vše svůj čas, nikam se nespěchalo, nic nebylo povinné a i na odpočinek byla spousta času, ve kterém jsem se zvládla věnovat vyrábění misky ze dřeva, čtení, sbírání borůvek a hlavně příjemné společnosti.

Kromě celkové kouzelnosti místa a lidí se mi líbil volný den, takzvaný krizový, který nastal asi po třech dnech práce. Šli jsme se projít po okolí a Radim nás zavedl ke skále, na které jsme si všichni, mnoho z nás poprvé, zkusili lezení. Líbilo se mi bránění pevnosti s Oli, Edou a Rád'ou, koupání se v přehradě, každodenní čerstvý chléb, kroužení na hvězdy, večery doprovázené táborákem, některé za zvuků kytary i ukulele, bosé chození v trávě, hltání svěžího vzduchu a v neposlední řadě ticho a civilizace v nedohlednu.

Bohužel přišel i poslední večer a pak první uspěchané ráno, odjezd. Mohli jsme jen zamávat chaloupce na rozloučenou, nasadit batohy, obout boty a vydat se dolů a zpátky do reality. Pohádkové místo ale na nás čeká i s novou čerstvou trávou, obměněnou vodou ve studánkách, borůvkám a spoustou usměvavé práce.

Alča

LETNÍ RODINNÝ MINITÁBOR

Na začátku srpna chalupa znovu ožila. V týpí se rozhořel oheň, v sadu vyrostly stany a do nich se nastěhovali účastníci druhého ročníku letního Minitáboru – čtyřdenního setkání rodin s dětmi.

Atmosféra byla přátelská, letní, prosvětlená sluncem, plná smíchu a dětského dovádění. V průběhu jsme pokosili hmyzí loučku, uspořádali pizza workshop pro děti všech věkových skupin, koupali se v přehradě, zpívali ženské lidové písně, vysedávali u táboráků, hráli si, sbírali borůvky či vyrazili na exkurzi do permakulturní zahrady rodiny Zajícových žijících v sousedství.

Akce se každoročně nese v duchu hesla: „Co si uděláme, to máme.“ Tak trochu anarchisticky nemá hlavního organizátora ani kuchaře. Jednoduše, co chce kdo zažít, to vnese do programu. Vaříme společně, tak aby se síly rovnoměrně rozprostřely mezi všechny přítomné. Tím se snažíme dosáhnout toho, aby si i organizátoři na akci odpočinuli, plně si ji užili a neodjížděli unavení. Letos se to povedlo a tak zbývá jen dodat: Vivat Minitáboru 2021!

Miša

začínala. Jak už se stalo tradicí, nebyla trasa předem určena s tím, že uvidíme, jaké budou podmínky. A tak padla myšlenka, že bychom to nahoru mohli vzít přes vodopády Bílé Opavy. Tato cesta se zapsala do naší paměti. Jednak pěknými nočními výhledy na vodopády ozářené světly čelovek, ale hlavně díky vrstvě ledu, která pokrývala některé části trasy. Když jsme pak vylezli zpět na původní modrou značku, velmi dobře jsme porozuměli upozornění, že tato cesta není v zimě vhodná, a velmi jsme litovali, že jsme si s sebou nevzali mačky.

Dále jsme pokračovali na vrchol Pradědu. Kousek nad chatou Barborka jsme vylezli nad mraky a naskytl se nám úchvatný pohled na jasné hvězdné nebe doplněné o několik nedalekých červených „hvězdiček“ z vysílače. Po zdolání vrcholu následovala přestávka na tradiční vrcholové foto (které bylo tentokrát z důvodu vhodné kompozice pořízeno pár set metrů pod vrcholem) a pak jsme pokračovali přes Ovčárnu a Františkovu myslivnu k horní nádrži Dlouhých Strání, kde na nás už čekala jen mlha a stěží rozpoznatelná hladina vody pod námi.

čekal nás už jen poslední úsek cesty, kdy bylo třeba sejít do Koutů nad Desnou a chytit vlak zpět domů. Když jsme dorazili na horní stanici lanovky, bylo jasné, že první ranní vlak nestíháme. Druhý vlak měl jet za necelou hodinu, což byla zhruba doba, za kterou bychom to mohli stihnout. Pokud by se nám to nepodařilo, tak bychom museli čekat na další vlak, který jel za další dvě hodiny. Bylo tak třeba šlápnout do kroku, protože nás čekala cesta po sjezdovce. Nyní jsme litovali, že jsme si nevzali boby, na kterých bychom mohli sjezdovku sjet. To ale nebránilo některým v improvizaci a nahrazení bobů vlastním zadkem.

Nebudu to natahovat. Vlak jsme nakonec tak tak stihli a zcela navyspalí jsme se tedy mohli uvelebit ve vyhřátém vagónu a s pocitem, že to letos zase stálo za to, pokojně usnout.

®adim

(Z)Věstník z roubenky 2020

Vydává: Základní článěk Hnutí
Brontosaurus Kolovrátek
kolovratek@brontosaurus.cz
<http://kolovratek.brontosaurus.cz>

Alča Jelínková
Letní rodinný tábor: Míša
Křivonožková
Dokosná: Klárka Tabášková
Slunovrat: Radim „®adim“ Pechal

S obsahem je možné nakládat dle licence
CC v. 3.0.

Korektury: Petra Pechalová

Autoři jednotlivých článků:
Valná hromada: Jana a Petr Pechovi
Zavirovaný máj: Tomáš „Jeffer“ Štec
Beskydské řemeslné senobraní:

Autoři fotografií:
Tomáš „Jeffer“ Štec: str. 1, 2, 5
Míša Křivonožková: str. 6

Tiskovina je neprodejná